

Buna Blanka Boróka

CSALÁDFA

Meleg, sötétség és elhasznált levegő... Még nem vagyok egészen tudatomnál, de már ösztönből szorosabban burkolózom a paplanba. A szívem borzadva ugrik bordáimnak, amikor az ébresztő durván beleránt a csütörtök reggeli valóságba. A neon vakít, alatta a tükörből apám arcvonásai, szőke haja, anyám fehér bőre és kék szemei néznek vissza rám a fáradtság lila vonalaival kiegészülve. Ez új. Ezt nem tőlük örököltem, magamnak szereztem az elmúlt hetekben, hónapokban.

Fagy, borongós nap és hószag... Az utcán senki sem köszön, senki sem kíván erőt a fizika zicchez és a dupla románórához. A városban, a tömbházban meg is halhatsz, ha család nincs, senki sem veszi észre, hogy eltűntél.

Szobahőmérséklet, neonfény és krétapor... Az oszi szavai beleolvadnak a suttogás és tollpercegés álmosító varázsába. Csengetés után baljósan mér végig:

- Miért is?

- Mert holnap a vakáció előtti utolsó nap, és már nem fogunk ételt kapni a bentlakásban, s már semmiből sem írunk vagy felelünk holnap.

- Menj, de majd hozz igazolást!

- Köszönöm, kellemes ünnepeket!

Már a mappáival bíbelődött, meg se hallotta.

Szél, félhomály és benzingöz... Gyorsan megyek a központ takaros üzletkéi felé. A holmimat az internátusban már összecsomagoltam, hat tízkor van vonatom, addig még vehetek valamit mamáéknak. Már csak nekik kell... De mi a csudát?

Enyhe meleg, gyenge villanyégők és a kopott műbőr szaga... Az öreg vonat kattogva halad, unalmamban az általánosomat számolom. Keresztanyám jut eszembe, ahogy gratulált a vizsgaeredményeimhez. A família szerint tőle örököltem a szorgalmamat és az olvasás szeretét. De mi van, ha mostanában már olvasni sincs erőm?

Nemere, sötét és az otthon illata... Alig csukom be a vörös fakaput, Apu hangját hallom:

- A'hej, hazajött a városi kisasszony!

Sokba van az nektek, hogy én kisasszonykodhassak, suhan át elmémen. Két kezében itatóvödörök, gumicsizmában, salopétakabátban, fiatalosan lépdél eléfelé a hátsó udvarról. Míg megpuszíl, elképzelem, hogy ma hajnalban derekára panaszkodva felkelt, havat hányt, ellátta az állatokat, egész nap dolgozott az építkezésen, hazaért, elolvasta az újságot, majd egészen mostanáig a ház és a gazdaság körül tett-vett.

Úszó melegség, izzófény és töltött káposzta illata... Hátam hálát zeng, ahogy a táska, neccek a földre kerülnek, Anyu hosszan ölel. Sejttem, hogy szokás szerint rosszul aludt, lábait fájtatva felkelt, munkába ment, hazaérkezése óta lerendezte a nagytakarítást. Keze munkáját dicsérik a kályha szélén sorakozó fazekak, lábosok, s a nagy halom frissen mosott edény. Apu hajában jól látszik az, amit Anyuéban a festés eltakar, az őszülés. Holnap sokáig fogok aludni.

Jó idő, napfény és süti illat... Sokat és hosszan mesélek szüleimnek az elmúlt hetekről, hónapokról.

Az osztálytársak milyenek?

S én elmondom, hogy érdekesek, viccesek, egyéniségek, nyitottak, befogadóak, egyszóval jófejek.

Vannak olyan jók, mint az 5-8-asok?

Bólogatok. Elgondolkodom, ha olyan klasszak, akkor mi a hiányzó láncszem? Mi az az üresség, amit érzek, akárhányszor Kézdin vagyok?

S hát a szobatársak a bentlakásban?

Ekkor, heuréka, megértem... A bentlakás a láncszem... Az az egészséges, ha az ember kamaszkorban lassan elkezd leválni, függetlenedni a szülőktől. S én ezt a folyamatot épphogy csak elkezdtem, amikor egy langyos szeptemberi napon hirtelen el kellett hagynom a jó meleg fészket.

Tűz és embertömeg melege, csillár és fenyőillat... A kántor hangja paripáján ülő hadvezér, a gyülekezet csak gyalogos katonák sora hozzá képest, mégis együtt alkotnak egy teljes sereget. Elhal az utolsó orgonahang is, a pap basszusa betölti a kicsiny imatermet: „Isten ígéjét a Lukács írása szerint való szent evangéliumból olvasom...” Persze, azt az ígét, amit minden szenteste... De hisz ez így is van jól végső soron. Mi mást lehetne ilyenkor olvasni, mint Jézus születésének történetét?

S abban a pillanatban megvilágosodom: ahogy a karácsonyi történet sem válik évről évre elcsépeltté, úgy azok a kincsek sem veszítik el értéküket bennem, amiket 16 év alatt azoktól kaptam, akikkel a vér és valami más köt össze: szerető meleg, karácsonyfaizzó és a tévé fénye, Anyu parfümje... Úgy látom, tetszenek az ajándékaim. Megköszönik, dicsérik az ízlésem. Régóta nem dicsértek meg, pedig én dolgoztam eleget, beszélhetnének a lila vonalak a szemem alatt. Most pedig azok méltatnak, akik láttak, amikor járnai tanultam és elestem. Nem egészen három hét múlva kell visszamennem Kézdi-re.

Benzin, piacos szendvics és körömlakk illatú város... Nem ugyanaz a tinilány fog a macskaköves utcán az állomásról a Gyár utca felé haladni. Eddig homályosan láttam az udvarterek városát. A gyors élettérváltozás, az egyedül boldogulás és a jól teljesítés kényszere annyira lefoglalt, hogy már-már begubóztam. Most látom: ők formálódnak bennem. És testté lett az ige.

Valahol a hatalmas földgolyón, egy kis faluban – ahol nemcsak hogy mindenki ismer mindenkit, de mindenki rokon is mindenkivel szegről-végről, s mindenkiről minden kitudódik szegről-végről – három ember csöndben, szeretetben majszolta a szaloncukrot. Valahol a hatalmas földgolyón egy kis, kékszemű macskakölyök még épp idejében tért vissza a meleg vacokba, mielőtt a kinti viharban megfagyott volna.

Kibontakozás (mészkő)